

[Kjærbøl.]

at der kom en anden og formentlig bedre regering. Det er da besynderligt, at denne handling fra nationalbankens side netop finder sted dagen efter, at den tidligere regering havde demissioneret. Jeg tør ikke tænke den tanke til ende, at det var en følelse af usikkerhed hos nationalbanken med hensyn til, hvad der ville komme, som gjorde, at man tog det omhandlede skridt. Det var derfor, jeg tillod mig at afbryde ministeren under hans tale med: „Det er dristigt sagt“.

Når jeg nu skal vurdere ministerens stilling til boligbyggeriet, medfører det, at jeg i enhver henseende må fastholde det, jeg i mit første indlæg fremførte. Ja, jeg må måske endda sige, at det håb, som jeg trods alt nærede til et stærkt og dristigt initiativ fra ministerens side, næsten er tilintetgjort. Det kan jo ikke vække forhåbninger, når ministeren siger, at de bestræbelser, der er sat i gang fra hans side, endnu ikke er slået igennem med så stærk en kraft, at det er muligt for alle, der ikke beskæftiger sig med disse ting til daglig, at se, hvor det bærer hen. Jeg mener ikke, at jeg hører til den af den højtærede minister nævnte kategori, men jeg kan med min bedste vilje heller ikke se, hvor det bærer hen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at ministeren for sig selv kan se, at det må føre til en formindskelse af boligbyggeriet og dermed forøgelse af boligunderskuddet og bolignøden uden iagttagelse af den socialpolitiske linie, som hans parti tidligere gik ind for.

Måske er den højtærede ministers uformuenhed affødt af en ham påtvungen politik, hvorfor han er nødt til at sætte kikkerten for det blinde øje. Eller er det mangel på mod til at tage kampen op til fordel for den store del af den danske befolkning, som herefter boligmæssigt må se fremtiden i møde med den allerstørste bekymring?

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at sætte en foreløbig afslutning på det mellemværende, der er opstået mellem det ærede medlem hr. Kjærbøl og mig under denne finanslovdebat.

Jeg har ikke så forfærdelig meget at sige i anledning af, hvad der nu er sagt, men det, som falder mig stærkest i øjnene, er, at det ærede medlem i den tale, han nu holdt, ikke fastholdt, hvad man måtte få ud af hans tidligere indlæg: materialeregulering i den aktuelle situation som en udvej overfor de vanskeligheder, byggeriet er i. Hvis jeg har misforstået dette, beder jeg det ærede

medlem om at rette mig. Jeg mener, at det ærede medlem i sine overvejelser, siden jeg sidst havde ordet om denne sag i det høje ting, og frem til det øjeblik, da han nu har svaret mig, må være nået til det resultat, at eftersom materialesituationen stort set er tilfredsstillende, og eftersom situationen med hensyn til arbejdskraften ikke i øjeblikket frembyder nogen nødvendighed for, at arbejdskraften tvangsdirigeres til bestemte formål, er der ingen basis for at oprette en materialeregulering, som det ærede medlem stadigvæk vender tilbage til ved at mindes formerne for byggeriet i 1948 og 1949.

Det er åbenbart magtpåliggende for det ærede medlem stadigvæk at diskutere det historiske, og det historiske er altså i dette tilfælde: Hvorledes var stillingen under det ærede medlem som boligminister? Jeg vil gerne fremhæve, at for mig er det meget vigtigt at få fastslået, at den ophævelse af genbelåningstilsgagnet, som skete, var en følge af den udvikling af byggeriet, som havde fundet sted under det ærede medlems ledelse. Nu vil det ærede medlem sige til os, at det for så vidt kun er den del af hans politik og hans virksomhed som boligminister, som fandt sted, efter at oppositionen mod hans vilje, men med hans underskrift havde tvunget ham til ophævelse af materialereguleringen, nationalbanken bruger som motiv for ophævelsen af genbelåningen.

Det ærede medlem har ikke ret. Med formandens tilladelse vil jeg gerne nævne, at i en skrivelse af 27. oktober 1950, en skrivelse, som det ærede medlem også har i sin erindring, hedder det udtrykkeligt fra nationalbanken,

„at den udvikling, som er foregået på det her omhandlede område i de ca. 2 år, i hvilke arrangementet har været i kraft, nu har ført til en situation, hvor det ikke længere vil være tilrådeligt for nationalbanken at opretholde ordningen...“

Det vil altså sige, at det er udviklingen igennem 2 år, der har været afgørende.

Jeg vil naturligvis ikke bestride, at det har været meget vanskeligt for det ærede medlem i tiden fra februar 1950 og frem til oktober 1950 at bringe overensstemmelse mellem, hvad statslånsbevillingerne omfatter, og de faktiske byggemuligheder. Naturligvis er det klart, at det ærede medlem har haft betydelige vanskeligheder i så henseende. Men det forekommer mig, at den måde, hvorpå det ærede medlem har ført hele dette forhold ind i vor debat har været egnet til at kaste altfor megen sol over den tid,